

2. Владзимирський А. В., Стадник О. М., Карліньска М. Перше застосування телемедицини в Україні: Мар'ян Франке та Вітольд Ліпінські // Укр.ж.телемед.мед.телемат.-2012.-иТ.10, № 1. - С.18-26.

Фазан В.М.,
курсант 203 н/г ННІ № 3 НАВС,

Співак М.В.,
д.п.н., доцент, доцент кафедри публічного управління та адміністрування НАВС

ДРІБНЕ ХУЛІГАНСТВО: ОСОБЛИВОСТІ КВАЛІФІКАЦІЙ ТА ПРИТЯГНЕННЯ ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Реформування законодавства, яке встановлює адміністративну відповідальність, ставить перед собою за мету досягнення поступового формування раціонального механізму забезпечення прав, свобод та інтересів осіб, які беруть участь у процесі притягнення до адміністративної відповідальності, зокрема осіб, стосовно яких ведеться провадження, а також формування загального стану законності, забезпечення правопорядку у суспільстві.

Проблеми, що виникали під час притягнення до адміністративної відповідальності були предметом наукових пошуків у роботах О.М. Бандурки, А.С. Васильєва, В.К. Колпакова, М. А. Самбор.

На думку переважної більшості вчених, дрібне хуліганство є одним із найнебезпечніших адміністративних правопорушень. По-перше, воно найбільш поширене у соціальному середовищі. Про що говорять останні статистичні дані за 2018 рік : АР Крим – 2; Вінницька – 2111; Волинська – 1306; Дніпропетровська – 4142; Донецька – 2106; Житомирська – 1981; Закарпатська – 1319; Запорізька – 1218; Івано-Франківська – 1719; Київська – 1551; м.Київ – 1216; Кіровоградська – 844; Луганська – 525; Львівська – 1602; Миколаївська – 1133; Одеська – 6395; Полтавська – 1457; Рівненська – 2112; Сумська – 947; Тернопільська – 1099; Харківська – 1664; Херсонська – 1925; Хмельницька – 1744; Черкаська – 1214; Чернігівська – 751; Чернівецька – 2162; Всього по Україні – виявлено 44245 [1].

По-друге, у кримінологічній теорії його розглядають як «початкова школа» злочинності, особливо насильницької. По-третє,

дрібне хуліганство – це засіб виявлення особою своєї явної неповаги до оточуючих та суспільства в цілому. Відповідно до положень ст. 173 КУпАП дрібне хуліганство - це нецензурна лайка в громадських місцях, образливе чіпляння до громадян та інші подібні дії, що порушують громадський порядок і спокій громадян [2].

Щодо об'єктивної сторони складу дрібного хуліганства, то можна зазначити, що хуліганські дії завжди мають активний характер і не можуть виявлятися у формі бездіяльності. Диспозицією ст. 173 КУпАП обумовлено, що до діянь, які кваліфікуються як дрібне хуліганство, належать: а) нецензурна лайка в громадських місцях; б) образливе чіпляння до громадян; в) інші подібні дії.

Найбільш поширеною формою дрібного хуліганства, безумовно, є нецензурна лайка у громадських місцях. Це одна з грубих форм неповаги до громадської моральності, непристойні висловлювання, один із найогидніших різновидів словесної брутальності. Однак на практиці за нецензурну лайку, якщо вона не пов'язана із скандалом або дебошем, винні притягуються до відповідальності порівняно рідко. Відповідно до цього у правовій літературі справедливо зазначається, що незалежно від того у зв'язку з якими обставинами особа висловлює своє роздратування у формі нецензурної лайки, вона скоює проступок, за який підлягає відповідальності в адміністративному порядку.

Звичайно, словесне хуліганство не загрожує життю та здоров'ю людей, проте використання нецензурних слів виявляє, перш за все, грубе, образливе ставлення до оточуючих. Воно, знижуючи рівень людського спілкування, завдає морального зиску суспільству, шкоду духовному самопочуттю людей, затьмарює настрій та ображає їх людську гідність, породжує зневажання етикою та мораллю.

Іншою формою цього правопорушення є образливе чіпляння до громадян. Чіпляння – це докучлива поведінка, пов'язана з діями щодо ображення, які зневажають честь і гідність людини та утискають чію-небудь волю, причому у грубій розв'язній манері. Це може бути: хапання за одяг, насильницьке утримання за руки, демонстративний зрив головного убору, навмисне загороджування виходу або проходу, вимога дати цигарку або пускання в обличчя диму від неї, утримання дівчини з непристойною пропозицією та інші подібні дії. Для всіх подібних випадків характерним є ігнорування волі та бажання оточуючих, прагнення нав'язати свою волю, а точніше – свавілля.

У законі немає вичерпного переліку протиправних дій, які можна кваліфікувати як дрібне хуліганство. І це не випадково, оскільки

конкретні прояви цього правопорушення надзвичайно різноманітні. Таке розмаїття законодавець назвав терміном «інші подібні дії». До поняття «інші подібні дії» слід віднести такі прояви дрібного хуліганства, як: насильницьке вторгнення в громадські місця всупереч забороні певних осіб, покликаних слідкувати за порядком; безпідставне порушення спокою громадян телефонними дзвінками, лихослів'я по телефону; співання нецензурних пісень, розповідання вульгарних анекдотів групам людей; вигуки, свист під час демонстрації кінофільмів; гвалт, крики з хуліганських мотивів біля вікон громадян у нічний час; публічне справляння природних потреб у невідведених для цього місцях; поява у громадському місці в оголеному вигляді; самовільне без потреби зупинення комунального транспорту; нанесення непристойних малюнків на тротуари, стіни, паркани, двері чи вчинення написів нецензурного змісту; неправдиве повідомлення про смерть родичів, знайомих, якщо це не потягло тяжких наслідків; грубе порушення черг, яке супроводжується ображенням громадян та проявом неповаги до них; знищення або пошкодження з хуліганських мотивів якогось-не-будь майна у незначних розмірах; зривання афіш, плакатів, газет, оголошень зі стендів; умисна (з бешкетництва) швидка їзда на автомобілях та мотоциклах по калюжах поблизу тротуарів, зупинок, інших місць скупчення людей тощо [3, с. 232].

Способи вчинення хуліганських дій, що посягають на моральність, вельми різноманітні: слово, жест, руйнування, підпал, шумові ефекти тощо.

Суб'єктом адміністративної відповідальності за дрібне хуліганство є фізична осудна особа, що на момент скоєння правопорушення досягла 16-річного віку. Суб'єктивна сторона дрібного хуліганства полягає у неповазі до суспільства, у прагненні показати свою зневагу до існуючих правил і норм поведінки в суспільстві, самоутвердитися за рахунок приниження інших осіб, протиставити себе іншим громадянам, суспільству, державі. Умисний прояв винним явної неповаги до оточуючих – головний момент, що визначає зміст і сенс поведінки хулігана. За відсутності такого мотиву не може бути дрібного хуліганства.

У відповідності до ч. 2 ст. 277 КУпАП справи про адміністративні правопорушення, передбачені статтею 173 КУпАП, розглядаються протягом доби з дня одержання органом (посадовою особою), правомочним розглядати справу, протоколу про адміністративне правопорушення та інших матеріалів справи.

Література:

1. Відомості про виявлені адміністративні правопорушення за ст. 173 КУпАП, в розрізі областей, України, за січень-вересень 2018 р. Запит від 21 листопада 2018. https://dostup.pravda.com.ua/request/statistichni_dani_za_dribnie_khu
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 1984. – Додаток до № 51. – Ст. 1122.
3. Кравченко А.І., Колодочка О.Є. Актуальні питання законодавчого визначення дрібного хуліганства. http://pap.in.ua/6_2017/69.pdf

Філіпенко А.С.,

к.ю.н., доцент кафедри адміністративно-правових дисциплін факультету № 1 Донецького юридичного інституту МВС України

ЗАГАЛЬНЕ ЗНАЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Реформування правоохоронної системи України поставило завдання реформування системи інформаційної діяльності, яка формувалася в системі МВС України протягом останніх 20 років. Для оптимізації адміністративно-правового регулювання й забезпечення діяльності підрозділів Національної поліції саме інформаційні технології створюють додаткові можливості. Швидка передача великих обсягів даних і досить складна обробка цих даних у стислі часові проміжки сприяють впровадженню складніших способів організації управління, що дає можливість підняти ефективність роботи підрозділів Національної поліції України, що зрештою відбивається на зростанні довіри населення до правоохоронної системи взагалі.

Правова організація інформаційного забезпечення діяльності органів Національної поліції України повинна враховувати специфічні особливості, властивості, форми, правові аспекти інформації, бути здатною забезпечити функціонування правоохоронної системи в умовах реформи, створювати умови для підвищення ефективності діяльності поліції.

В науковій літературі та нормативно-правових актах поряд з термінами «інформаційно-аналітичне забезпечення» та